

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **J. H.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2017, č. j. 5424/DS/2017,
JID 206280/2017/KUUK/Bal,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 5424/DS/2017, JID 206280/2017/KUUK/Bal, se pro vadu řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2017, č. j. 5424/DS/2017, JID 206280/2017/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

orgán prvního stupně“), ze dne 22. 2. 2017, č. j. ODSH 3601/2016 ZK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). V souladu s § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu byla žalobci uložena pokuta ve výši 9 000 Kč, v souladu s § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 9 měsíců a současně mu podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedených přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 24. 6. 2016 v 8:12 hodin na silnici č. I/15 v obci Podsedice, ve směru jízdy na Lovosice, jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 72 km/h, přičemž mu byla naměřena rychlost 126 km/h, tedy po odečtení tolerance měřicího zařízení rychlost 122 km/h, dále se žalobce neřídil pokynem policisty daným paží k zastavení vozidla a užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky pro provoz na pozemních komunikacích, neboť mělo pravou přední pneumatiku ojetou pod stanovenou mez, když hlavní dezénové drážky byly ojeté místy tzv. do hladka. V uvedeném jednání bylo shledáno porušení § 18 odst. 4, § 4 písm. b) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že ve správním řízení nezmocnil Ing. M. J. k zastupování ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, nýbrž jej zmocnil toliko k zastupování ve věci přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jak bylo jeho jednání kvalifikováno v oznámení o zahájení řízení ze dne 10. 8. 2016, přičemž téhož data žalobce udělil plnou moc. Kvalifikace jeho jednání byla rozšířena o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu až předvoláním k ústnímu jednání ze dne 2. 12. 2016. Žalobce uvedl, že bylo porušeno jeho právo na obhajobu, když mu nebylo sděleno obvinění pro přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, jelikož toto obvinění bylo sděleno toliko jeho zmocněnci Ing. M. J., který však nebyl v daném rozsahu žalobcem zplnomocněn. Žalobce doplnil, že správní orgán mu v daném rozsahu svévolně určil zmocněnce proti jeho vůli. Žalobce sdělil, že se o obvinění z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu dozvěděl až v prosinci roku 2017, kdy mu jeho zmocněnec Ing. M. J. předal spis, a tudíž byl údajný přestupek v této právní kvalifikaci promlčen, a to ke dni 24. 6. 2017, kdy uplynula roční promlčecí doba.
3. Dále žalobce konstatoval, že výsledek měření rychlosti byl v daném případě zkreslen v jeho neprospěch tzv. efektem skluzu, neboť měření probíhalo manuálně na vzdálenost 149,8 m z boku v úseku s nezanedbatelným převýšením. Při měření se tedy laserový paprsek rychloměru fungujícího na principu diferenciálního dálkoměru neodrážel po dobu cca 3 sekund od stejného místa měřeného objektu, což je v rozporu s návodem k obsluze rychloměru. Konstatoval, že na snímku na výstupu rychloměru je záměrný kříž zachycen v pozici na registrační značce měřeného vozu, přičemž se jednalo o snímek závěrečné fáze procesu měření rychlosti. Není však vyloučeno, že prvotní odraz paprsku proběhl od kapoty vozu či jeho předního skla, a tudíž naměřená rychlost byla zkreslena o tento posun. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

při výpočtu rychlosti vozidla porovnáváním naměřených vzdáleností vozu na počátku a konci měření. Odmítl úvahu, že nepřesnost měření způsobená efektem skluzu byla korigována odečtem odchylky 3 km/h, když tato odečet této odchylky slouží pouze ke korekci vlivu provozních podmínek, nikoliv ke korekci technologických nedostatků rychloměru (nesprávnosti vstupních dat). Žalobce podotkl, že návod k obsluze rychloměru připouští efekt skluzu ve vzdálenostech pouze od 200 do 600 m, nicméně se dle žalobce jedná o ničím nepodložené tvrzení, které nebylo nikdy úředně ověřeno, proto žalobce navrhl k této otázce jako důkaz obstatat znalecký posudek. V této souvislosti žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když mu nebylo umožněno se hájit, protože správní orgán zcela odmítl možnost, že by tvrzení žalobce o efektu skluzu mohlo být pravdivé, aniž by provedl žalobcem navrhované dokazování s poukazem na platný ověřovací list použitého rychloměru. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009-40. Žalobce rovněž sdělil, že ačkoliv je ověřovací list rychloměru veřejnou listinou, které svědčí presumpce správnosti, i tak musí mít účastník řízení možnost tento předpoklad vyvrátit, navrhne-li způsobitelné dokazování, k čemuž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2011, č. j. 15 A 66/2011-32. Žalobce namítal porušení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když správní orgány v řízení nevystupovaly nezávisle a nestranně, přičemž *a priori* odmítaly tvrzení a důkazní návrhy žalobce, jelikož si patrně udělaly na věc názor předem. Brojil proti úvaze, že i kdyby došlo k ovlivnění měření rychlosti, naměřená rychlost byla vysoko nad zákonnou hranicí. Dodal, že v případě přestupku musí být stav věci zjištěn nad veškerou pochybnost. Žalobce dále namítal, že úvaha správního orgánu ohledně efektu skluzu je nepřezkoumatelná, jelikož při ní správní orgán vycházel z dokumentu BBC, který žalobce navrhoval provést ve správním řízení jako důkaz, přičemž jej správní orgán jako důkaz neprovedl, přestože z něj ve své argumentaci vycházel.

4. Namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož žalovaný se nikterak nevypořádal s odvolací námitkou, že správní orgán prvního stupně nikterak nereflektoval návrh žalobce na dokazování znaleckým posudkem.
5. Žalobce konstatoval, že v místě měření rychlosti neplatil rychlostní limit 50 km/h dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť se nejednalo o obec ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, když daný úsek nebyl zastavěným územím obce. Dle žalobce v místě měření rychlosti tedy platil rychlostní limit 90 km/h dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. K tomuto navrhl provést jako důkaz územní plán obce Podsedice a snímek z místa měření z portálu Mapy.cz. Žalobce deklaroval, že pro aplikaci nízkého rychlostního limitu 50 km/h v obci, je třeba kumulativně naplnit podmínku označení daného území dopravními značkami a podmínku zastavěnosti daného území, jelikož z materiálního hlediska, kde nejsou budovy a chodníky je výskyt chodců velice nepravděpodobný. Doplnil, že rychlostní limit 50 km/h v daném nezastavěném úseku by byl zcela neadekvátní, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100. K této námitce žalobce navrhl provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru dopravy k otázce, jaký je adekvátní rychlostní limit pro úsek, kde byla měřena rychlost.
6. Žalobce uvedl, že nebylo prokázáno a odůvodněno, že by se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu dopustil v úmyslu přímém, když především Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nevěděl, jakou rychlostí má v daném úseku jet, přičemž z nezastavenosti úseku a jeho neoznačení dopravními značkami usuzoval na to, že se nejedná o obec. Konstatoval, že správní orgány neuvedly žádnou úvahu, že by žalobce chtěl překročením rychlosti ohrozit či porušit bezpečnost silničního provozu. Zároveň označil danou úvahu za absurdní a podotkl, že řidiči překračují nejvyšší dovolenou rychlost především ze spěchu a požitku z rychlé jízdy. V daném případě šlo tedy nanejvýš o úmysl nepřímý případně vědomou nedbalost. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když žalovaný uvedl, že se v hodnocení zavinění ztotožňuje s hodnocením správního orgánu prvního stupně, avšak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl odlišné úvahy o zavinění (vědomá nedbalost).

7. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, když správní orgán prvního stupně nezdůvodnil uložení správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel a ve výroku ani v odůvodnění neuvedl příslušná zákonná ustanovení. Podotkl, že zákaz řízení motorových vozidel mu měl být udělen pouze ve vztahu k vozidlům ze skupiny B, jelikož přestupek spáchal právě při řízení takového vozidla, nikoliv pro všechna motorová vozidla. Na podporu svého tvrzení poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009-76, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 17. 2. 2010, č. j. 1 As 6/2010-61, a ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295. Doplnil, že uložený zákaz řízení motorových vozidel byl uložen v územně neomezeném rozsahu, což je nepřípustné, neboť uvedený zákaz řízení motorových vozidel lze uložit pouze ve vztahu k pozemním komunikacím, pro které je nutné být držitelem řidičského oprávnění. Taktéž žalobce dovodil, že výrokem prvostupňového rozhodnutí mu byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel včetně těch, k jejichž řízení není potřeba řidičského oprávnění. Takováto formulace správního trestu nemá oporu v zákoně.
8. Žalobce sdělil, že ve výroku chybí odkaz na aplikovaná ustanovení § 12 odst. 1, § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1 zákona o přestupcích. Ve výroku dle žalobce absentuje rovněž odkaz na ustanovení, které stanovuje povinnost zastavit na pokyn policisty vozidlo. Naopak odkaz ve výroku na § 76 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích je dle žalobce nepřípustný, neboť se nevztahuje na povinnost mít pneumatiky na vozidle v řádném stavu, ale na povinnou výbavu vozidla, tedy např. na lékárničku. Pokračoval, že žalovaný měl věc posuzovat dle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), jelikož je pro žalobce příznivější, když stanovuje více kritérií ke zvážení při stanovování výše pokuty a zakotvuje možnost uložit sankci pod dolní hranici zákonné sazby. Žalobce doplnil, že bylo pochybením stanovení úhrady pokuty výhradně bankovním převodem, ačkoliv jinak by ji mohl žalobce uhradit libovolným způsobem dle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.
9. Uvedl, že z odůvodnění sankce nebylo patrné, jaký vliv měla jednotlivá hodnocená kritéria na výši sankce, přičemž správní orgán nezkoumal, zda byl žalobce za obdobný přestupek v minulosti stíhán v rámci disciplinárního řízení. Dále namítal, že správní orgány neuváděly, které okolnosti považují za polehčující a které za přitěžující, ani jaký vliv jednotlivá kritéria měla na výši sankce. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63. Správní orgán dále nijak nerozebíral svou rozhodovací praxi a ani nezohlednil délku řízení, ve kterém došlo k několika měsíční nečinnosti správních orgánů, což mělo být zohledněno při stanovování Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výše sankce. Nebyly zohledněny polehčující okolnosti, že se jednalo o přímý úsek komunikace první třídy a k měření došlo za dobré viditelnosti. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2011, č. j. 11 Kse 21/2009-84.

10. Žalobce konstatoval, že dotčené přestupky byly prekludovány, jelikož byl údajně spáchán dne 24. 6. 2016 a dle § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, jej bylo možné projednat do jednoho roku od jeho spáchání, tedy do 24. 6. 2017. Dle výkladu zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 204/2015 Sb.“), nabyt účinnosti § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, jež přerušoval běh lhůty pro projednání přestupku mj. zahájením řízení o přestupku či vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž byl uznán vinným, dne 1. 10. 2016. Současně se dotčené ustanovení o přerušení řízení aplikovalo pouze na přestupky spáchané po nabytí účinnosti dotčeného ustanovení, tedy po 1. 10. 2016. Na údajný přestupek žalobce spáchaný dne 24. 6. 2016 se tudíž ustanovení o přerušení řízení nevztahovalo a dotčený přestupek byl prekludován dnem 24. 6. 2017, přičemž napadené rozhodnutí je ze dne 14. 12. 2017. K tomuto závěru dospěl výkladem čl. XXVI, čl. II odst. 3 a čl. I bod 6 zákona č. 204/2015 Sb. Na podporu svého tvrzení poukázal na metodický pokyn Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 9. 2016, č. j. JMK 142349/2016, a jeho rozhodnutí 30. 8. 2017, č. j. JMK 125139/2017.
11. Závěrem žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný uvedl, že při sepisování vyjádření k žalobě neměl k dispozici správní spis, jelikož jej na žádost postoupil Policii České republiky v souvislosti s podezřením ze spáchání trestného činu neoprávněného podnikání spáchaného zástupcem žalobce Ing. M. J. K namítanému nedostatečnému zplnomocnění Ing. M. J. ve věci přestupku spáchaného překročením nejvyšší dovolené rychlosti žalovaný sdělil, že zmocněnec žalobce se dne 23. 1. 2017 dostavil k nařízenému ústnímu jednání a své oprávnění zastupovat žalobce nikterak nezpochybnil a jménem žalobce uplatňoval tvrzení a námitky. Měl to být právě zmocněnec žalobce, který měl žalobce upozornit na učiněnou změnu právní kvalifikace přestupku a rovněž měl žalobce upozornit, že není odborníkem v oblasti přestupků týkajících se překročení nejvyšší dovolené rychlosti, o čemž žalovaný zapochyboval, jelikož Ing. M. J. v dané oblasti dlouhodobě působí. Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce o prekluzi předmětných přestupků s odkazem na rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 12. 2017, č. j. 54 A 7/2017-64, a Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 15. 2. 2018, č. j. 60 A 14/2017-49. Konstatoval, že ke spáchání přestupku došlo dne 24. 6. 2016, přičemž promlčecí lhůta se přerušovala doručením oznámení o zahájení řízení žalobce a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 2. 2017, kdy se promlčecí lhůta opět přerušila a přestupek tedy bylo možné projednat nejpozději do 22. 2. 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. K namítanému efektu skluzu žalovaný sdělil, že se jedná o generickou taktiku zástupce žalobce v soudním a správním řízení zpochybnit naměřenou rychlost vozidla, která byla naměřena rychloměrem certifikovaným Českým metrologickým institutem. Zdůraznil, že zástupce žalobce se neúčastnil ústního jednání před správním orgánem, kde mohl klást otázky ohledně způsobu měření policistovi, který předmětné měření prováděl. Dále žalovaný podotkl, že sám žalobce v žalobě citoval z návodu k obsluze rychloměru, že k efektu skluzu může dojít při měření rychlosti ve vzdálenosti od 200 m do 600 m, přičemž ke změření rychlosti došlo ve vzdálenosti 149,8 m. Pokračoval, že návod k obsluze rychloměru rovněž uváděl, že v případě výskytu efektu skluzu, by se objevilo na displeji rychloměru chybové hlášení. K návrhu na provedení znaleckého posudku k otázce, zda při měření rychlosti nedošlo k efektu skluzu, žalovaný sdělil, že by to bylo nadbytečné, přičemž podotknul, že ve správním řízení takový důkazní návrh neprovedl, jelikož správní orgány nejsou důkazními návrhy účastníků vázány ve smyslu § 52 správního řádu. Na podporu svého tvrzení poukázal žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2017, č. j. 28 A 10/2016-45, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56. Žalovaný konstatoval, že dokument BBC nebyl podkladem pro napadené rozhodnutí, ale jednalo se o poznatek žalovaného z úřední činnosti, neboť dokumentem BBC zmocněnec žalobce ve správním řízení argumentoval v obdobných řízeních o přestupcích.
14. Žalovaný deklaroval, že obec ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu pro účely rychlostních limitů vymezena svislými dopravními značkami, přičemž podmínka zákonné definice týkající se zastavěnosti obce se nevztahuje k formálnímu požadavku bezprostředního zastavění dané lokality v blízkosti pozemní komunikace, nýbrž vymezuje obecně obec jako zastavěné území. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 33 A 82/2015-41. Pokračoval, že z videozáznamu kamer umístěných na policejním vozidle je patrné, že měření rychlosti proběhlo v prostoru autobusových zastávek v obci Podsedice, kde je vyhláškou Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 23. 6. 2014, č. j. 1450/DS/2014, stanovena místní úprava provozu na silnici I. třídy č. I/15 dopravním značením označujícím řidičům obec z důvodu zvýšení bezpečnosti dětí docházejících do základní školy a cestujících čekajících na autobusových zastávkách. S ohledem na výše uvedené žalovaný odmítl jako neopodstatněné provedení navrženého znaleckého posudku na určení adekvátního rychlostního limitu v daném úseku.
15. K namítanému neuvedení úvah o zavinění žalobce, žalovaný zdůraznil, že správní orgán prvního stupně se k této otázce vyjádřil především na str. 9 a 13 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se k formě zavinění vyjádřil na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde skutečně uvedl úvahu odpovídající vědomé nedbalosti, přičemž se však jednalo o nejnižší možnou míru zavinění, kterou bylo možné v jednání žalobce spatřovat. K námitce nedostatečně odůvodněné sankce žalovaný uvedl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uveden § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, dle kterého se ukládá sankce zákazu činnosti, a na str. 13 je uveden § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu k tytéž sankci. Žalovaný pokračoval, že žalobce porušil pravidla silničního provozu platná pro všechny skupiny vozidel (neuposlechnutí pokynu policisty k zastavení vozidla, překročení rychlostního limitu a nesplnění technických požadavků vozidla), a proto nebylo nutné omezovat zákaz řízení motorových vozidel pouze na jednu skupinu vozidel. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 254/2016-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

67. Deklaroval, že zákaz řízení vozidel se vztahuje toliko na vozidla, ke kterým je třeba získat řidičské oprávnění, nikoliv např. na motorovou sekačku.

16. K namítané absenci § 12 odst. 1, § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1 zákona o přestupcích ve výroku rozhodnutí žalovaný sdělil, že uvedená ustanovení se týkají podmínek při ukládání sankce, přičemž v daném případě byla kritéria pro uložení sankce upravena speciálně v zákoně o silničním provozu v § 125c odst. 1. K namítanému nepřipadnému uvedení § 76 odst. 1 zákona o silničním provozu žalovaný konstatoval, že uvedenou námitku žalobce neuplatnil v odvolání, přičemž uvedení tohoto nepřipadného ustanovení nemá vliv na správnost závěru o spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Odmítl posouzení věci dle zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť sankci ukládal správní orgán prvního stupně a v té době nebyl zákon o odpovědnosti za přestupky ještě účinný, přičemž v odvolacím řízení neshledal žalovaný důvody k postupu dle uvedeného zákona. Žalovaný podotkl, že žalobci nestanovil závazný způsob úhrady sankce, nýbrž toliko stanovil, na jaký účet a do kdy je částka splatná. Žalovaný podotkl, že sankce byla uložena v zákonných mantinelech a má na žalobce dostatečný výchovný efekt, přičemž žalobce nespecifikoval nemajetkovou újmu, která mu měla vzniknout a měla být zohledněna při ukládání sankce. Žalovaný pokračoval, že žalobce nežádal o projednání přestupku v disciplinárním řízení s tím, že je poslancem či senátorem, a tudíž shledal námitku v tomto ohledu za nedůvodnou. Závěrem žalovaný sdělil, že argumentaci ohledně publikace rozsudku na webových stránkách Nejvyššího správního soudu považuje za nesouvisející s předmětem dané věci, přičemž samotné zveřejňování rozsudků na internetu včetně jmen právních zástupců žalobců považuje za velice přínosné pro studium judikatury v konkrétních případech. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

Replika žalobce

17. Žalobce konstatoval, že v průběhu soudního řízení došlo k prekluzi jeho údajných přestupků, neboť v řízení došlo k neodůvodněným průtahům a v takovém případě by se neměl aplikovat § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce rovněž zdejšímu soudu navrhl, aby podal návrh na zrušení ustanovení § 41 s. ř. s. pro jeho protiústavnost. Podotkl, že žaloba byla podána dne 22. 2. 2018 a do 16. 3. 2020 o ní nebylo rozhodnuto. Nedůvodné průtahy nemohou jít k tíži žalobce v tom smyslu, že by byl povinen strpět takto neúměrně dlouhé projednání trestního obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na podporu svého tvrzení poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14. Žalobce zopakoval, že své oprávnění k zastupování panu Ing. J. neudělil v rozsahu, který by jej zmocňoval k zastupování i ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, o který bylo řízení rozšířeno v předvolání k ústnímu jednání. Správní orgán pochybil, pokud v takovém rozsahu jednal s Ing. J., aniž by přímo žalobci doručil listiny o sdělení obvinění, předvolání k ústnímu jednání a prvostupňové rozhodnutí. Uvedeným postupem správní orgán zvolil žalobci zástupce proti jeho vůli v rámci zastupování ve věci citovaného přestupku.
18. Žalobce sdělil, že v měřeném úseku se nejednalo o obec ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, jelikož chyběl obligatorní znak bezprostřední zastavěnosti území (intravilán), k čemuž navrhl provést jako důkaz fotografie z místa měření směr Most a Lovosice. K tomuto žalobce dodal, že umístění dopravních značek začátku a konce obce mimo zastavěné území způsobuje jejich nezákonnost, k čemuž poukázal na rozsudek Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2008-100. Zároveň žalobce odmítl výklad zastavěnosti území uvedený v rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 33 A 82/2015-41. Dále žalobce uvedl, že pojem zastavěnosti území by měl být vykládán bezrozporně celým právním řádem, přičemž poukázal na definici § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu a na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18. Jako důkaz ke svému tvrzení o nezastavěnosti území žalobce navrhl provést důkaz výřezem z územního plánu zobrazující místo měření rychlosti. Žalobce deklaroval, že pokud měla být rychlost v daném úseku omezena na 50 km/h kvůli cestujícím na autobusových zastávkách, mělo tak být učiněno prostřednictvím dopravní značky č. B 20a, a nikoliv pomocí značek začátku a konce obce. Doplnil, že tvrzené přecházení dětí do školy v daném úseku přes silnici I. třídy je nepodložené, přičemž celková hustota chodců v dané lokalitě je velice řídká. Rovněž upozornil, že v daném úseku nejsou žádné přechody pro chodce ani dopravní značka upozorňující na přecházení chodců.

19. Žalobce zopakoval, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jelikož žalovaný prvostupňové rozhodnutí se zaviněním ve formě přímého úmyslu potvrdil, ale sám zavinění zhodnotil jako vědomou nedbalost. Současně žalobce odmítl tvrzení žalovaného, že se jednalo o jakési minimální hodnocení zavinění žalobce, když takováto úvaha byla nadbytečná. Podotkl, že výrok a odůvodnění jsou v rozporu v otázce zavinění, k čemuž žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016-39, a ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008-198. Žalobce uznal, že vady výroku mohl namítat již v odvolání, nicméně jedná se o takové vady, kterých si měl žalovaný podle § 89 odst. 2 správního řádu povšimnout z úřední povinnosti. Žalobce podotkl, že odkaz ve výroku na § 76 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích je nezákonný, neboť obsahuje pravidlo týkající se povinné výbavy, tedy např. povinnosti mít lékárničku, což však nebylo podle správního spisu žalobci kladeno za vinu, že by porušil.

Posouzení věci soudem

20. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
21. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost dle § 76 odst. 2 s. ř. s.
22. Soud konstatuje, že původní správní spis byl na vyžádání Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha I, Služba kriminální policie a vyšetřování, odbor hospodářské kriminality, 3. oddělení hospodářské kriminality, zaslán tomuto orgánu policie správním orgánem prvního stupně za účelem prověřování podezření z trestného činu Ing. M. J., zmocněnce žalobce ve správním řízení. Po skončení prověřování byl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předmětný správní spis policií skartován a správní orgán prvního stupně následně provedl částečnou rekonstrukci předmětného správního spisu, přičemž součástí rekonstruovaného spisu jsou i listiny zaslané soudu z předmětného správního spisu dotčeným policejním orgánem, a to kopie plné moci ze dne 10. 8. 2016, kopie protokolu ze dne 5. 9. 2016 a kopie protokolu ze dne 23. 1. 2017. Z rekonstruovaného správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Správnímu orgánu prvního stupně bylo Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, odborem služby dopravní policie, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož součástí byl i úřední záznam ze dne 24. 6. 2016, výstup z rychloměru, fotodokumentace vozidla žalobce a jeho dokladů z místa přestupku, ověřovací list rychloměru a osvědčení o proškolení policisty obsluhujícího rychloměr. Dále správní spis obsahoval mapu z místa měření rychlosti, veřejnou vyhlášku Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, o stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích ze dne 6. 8. 2014 a evidenční kartu řidiče. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupků dopustit tím, že dne 24. 6. 2016 v 8:12 hodin na silnici č. I/15 v obci Podsedice ve směru jízdy na Lovosice při řízení motorového vozidla registrační značky „X“ překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, když mu byla naměřena rychlost 126 km/h. Žalobce zároveň při zastavování nerespektoval pokyn policisty k zastavení a pokusil se hlídce ujet.

23. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 10. 8. 2016 oznámení o zahájení řízení a o konání ústního jednání, dne 5. 9. 2016 zmocněnec žalobce oznámil, že se ústního jednání účastnit nebude (ani žalobce) a opatřil si kopii správního spisu. Dne 7. 10. 2016 bylo zmocněnci žalobce doručeno další předvolání k ústnímu jednání na den 28. 11. 2016, k němuž je však ve správním spise založen toliko koncept protokolu z ústního jednání neopatřený žádným podpisem. Dne 9. 12. 2016 byl zmocněnec žalobce opět zpraven o konání dalšího ústního jednání dne 23. 1. 2017, přičemž v daný den se zmocněnec žalobce dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně, nechal si pořídit kopie listin ze správního spisu a oznámil, že se ústního jednání plánovaného na tentýž den účastnit nebude. Následně správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí ze dne 22. 2. 2017, proti němuž podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 14. 12. 2017.
24. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť, pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními.
25. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí především v tom, že úvaha ohledně efektu skluzu vycházela z dokumentu BBC, který však nebyl ve správním řízení proveden jako důkaz. Dále žalovaný opomenul vypořádat odvolací námitku, že správní orgán prvního stupně nereflektoval na návrh žalobce na provedení znaleckého posudku. Nesrozumitelnost žalobce spatřoval v tom, že žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, v němž bylo zavinění kvalifikováno jako úmysl nepřímý, přičemž úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí kvalifikovaly zavinění jako nedbalost vědomou. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spatřoval žalobce v tom, že napadené rozhodnutí neobsahovalo úvahy vztahující se k uložené sankci zákazu řízení všech motorových vozidel ani aplikovaná zákonná ustanovení, k čemuž doplnil, že sankce měla být uložena toliko pro vozy skupiny B a neměla být územně neomezená.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. K námitce, že žalovaný neprovedl důkaz dokumentem BBC, a přesto se jím v napadeném rozhodnutí zabýval, soud konstatuje, že na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že mu jsou známy skutečnosti obsažené v dokumentu BBC z úřední činnosti, jelikož zmocněnec žalobce jimi argumentuje v obdobných případech, kde vystupuje rovněž jako zmocněnec obviněných z přestupků. Soud dále konstatuje, že žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že s přihlédnutím k danému skutkovému stavu dokazování žalobcem navrhovanými prostředky (tedy včetně znaleckého posudku) není s ohledem na tvrzený efekt skluzu nutné provádět. S touto námitkou se tedy žalovaný dle soudu přezkoumatelně vypořádal.
27. Ve vztahu k rozsahu uloženého zákazu činnosti pak žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že rozsah uloženého zákazu činnosti (včetně případného omezení pouze na jednu skupinu motorových vozidel) je na úvaze správního orgánu a že je zcela v souladu s právními předpisy, pokud správní orgán uloží sankci zákazu řízení všech motorových vozidel. I toto vypořádání odvolací námitky považuje soud za přezkoumatelné.
28. Zásadní námitkou dle soudu je však námitka týkající se vypořádání odvolací námitky týkající se formy zavinění jednotlivých přestupků. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že přestupků dle § 125c odst. 1 bod 2 a 5 zákona o silničním provozu se žalobce dopustil v úmyslu přímém a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se dopustil z nedbalosti nevědomé. Žalobce ve svém odvolání napadal ve vztahu k překročení rychlosti (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu) závěr o formě zavinění v podobě přímého úmyslu s tím, že zcela jistě úmyslně nejednal a nebylo mu to ani prokázáno. Forma zavinění v daném případě je zásadní skutečností mimo jiné i z důvodu, že správní orgán prvního stupně skutečnost, že některé přestupky byly dle jeho názoru spáchány ve formě přímého úmyslu, považoval výslovně (viz strana 13 prvostupňového rozhodnutí) za přítěžující okolnost. Žalovaný pak výrokem žalobou napadeného rozhodnutí potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k této odvolací námitce pak uvedl následující: *„Nesouhlas odvolatele s vyhodnocením formy zavinění u přestupku spočívajícího v překročení rychlosti jízdy správním orgánem neshledal odvolací orgán opodstatněný. Odvolací orgán se plně ztotožňuje s názorem správního orgánu. Je totiž zcela nepochybné, že vzhledem k místu a velmi vysoké rychlosti jízdy věděl řidič H., že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, jímž je zájem na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (i pro ostatní účastníky než-li pro odvolatele), ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neohrozí.“* Na tomto místě soud poznamenává, že formy zavinění jsou definovány v § 4 zákona o přestupcích. Úmysl přímý je vymezen v § 4 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích tak, že pachatel chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Formulace, kterou ve svém odůvodnění použil žalovaný, pak zcela odpovídá formulaci v § 4 odst. 1 písm. a), kde je definována nedbalost vědomá. Žalobou napadeným rozhodnutím tedy žalovaný potvrdil výrok prvostupňového rozhodnutí v plném rozsahu, a to včetně formy zavinění, které je dle § 77 zákona o přestupcích jednou z obligatorních náležitostí výroku o přestupku, v odůvodnění pak žalovaný rozporuplně uvedl, že plně souhlasí se závěry správního orgánu prvního stupně (tedy že šlo o úmysl přímý), ovšem následně formu zavinění žalobce definoval jako nedbalost vědomou. Existuje tedy zásadní rozpor v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí týkající se formy zavinění, kdy žalovaný současně potvrzuje skutečnost, že žalobce se v úmyslu přímém dopustil porušení nejvyšší dovolené rychlosti, a zároveň

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvádí, že se žalobce daného jednání dopustil v podobě nedbalosti vědomé. V uvedené skutečnosti spatřuje soud nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesrozumitelnost.

29. S ohledem na skutečnost, že soud shledal žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné v zásadní otázce týkající se obsahu samotného výroku o vině, nemohl se zabývat dalšími věcnými námitkami žalobce.
30. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětnou nepřezkoumatelností bylo stíženo pouze žalobou napadené rozhodnutí a předmětnou vadu řízení bylo možné odstranit v rámci odvolacího řízení, nerozhodoval soud o rozhodnutí právního orgánu prvního stupně.
31. Současně soud pro nadbytečnost neprovedl v souladu s § 52 s. ř. s. dokazování listinami, které navrhoval žalobce, neboť navrhované důkazy se měly vztahovat k otázkám, které soud z důvodu nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí neposuzoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 3. února 2021

12

42 A 8/2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)